

ת"פ 17173/02/17 - מדינת ישראל נגד חיים אמיל אסולין

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17173-02-17 מדינת ישראל נ' אסולין
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חיים אמיל אסולין

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד רונן גינגולד, שלוחת תביעות ראשל"צ

ב"כ הנאשם: עו"ד אסף שלם, הסנגוריה הציבורית

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המונה שלושה אישומים, בו יוחסו לו 3 עבירות של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק); 2 עבירות של **ניסיון תקיפה סתם**, לפי סעיפים 379 ו-25 לחוק; ועבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 380 לחוק.

2. על פי פרט האישום הראשון, ביום שבת 27.2.2016, סמוך לשעה 05:00 עת שבו שכנתו של הנאשם, ש"ש (להלן: המתלוננת) ובן זוגה לביתם, ניהלו ש"ש ובן הזוג שיחה קולנית ביניהם. בנסיבות אלו צעק הנאשם לעברם שיהיו בשקט, תוך ששילב קללה עסיסית בה מוזכרת אמם של השניים, והמתלוננת השיבה לו באותה מטבע. בתגובה קרא לעברה הנאשם: "אני אהרוג אותך". בהמשך, לאחר שהמתלוננת עלתה לביתה, ירד הנאשם לחצר הבניין וצעק לעבר בן זוגה של המתלוננת: "תוריד אותה למטה..." ובהמשך קללות נוספות (להלן: האירוע הראשון).

על פי פרט האישום השני, באותו היום בסביבות השעה 16:30, יצאה המתלוננת לטיול עם כלבתה, כשהיא מצוידת בגז לפלל עקב חששה מהנאשם. משהבחין בה הנאשם קרא לעברה: "חכי פה, יא שרמוטה, אני הולך לזיין אותך". באותן

נסיבות רץ הנאשם לעבר המתלוננת במטרה להכותה, אולם המתלוננת, שחשה מאוימת, התיזה לעבר הנאשם גז פלפל והנאשם נסוג לאחור (להלן: האירוע השני).

על פי פרט האישום השלישי, בתאריך 1.3.2016 בשעות אחר הצהריים, הבחין הנאשם במתלוננת מחנה את רכבה ויוצאת ממנו. שעה שהמתלוננת שוחחה בטלפון עם בן זוגה, איים עליה הנאשם בכך שאמר לה: "זונה, שרמוטה, חולת נפש, אני אאנוס אותך, עוד פעם תוציאי את הגז פלפל". המתלוננת השיבה לנאשם בקללה הקשורה באמו של הנאשם, שנפטרה מספר חודשים קודם לכן. בתגובה התקרב הנאשם לעבר המתלוננת, תוך שחזר על דברי האיום שאמר קודם לכן, הניף לעברה אבן, אולם הורחק על ידי חברו והשליך את האבן למקום אחר. בהמשך הפיל הנאשם את המתלוננת והטיח את ראשה בחוזקה על המדרכה, תוך שהוא בועט בה בחלקי גופה השונים.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות בפנים, נפיחות באזור זיגומה שמאל, לחי שמאל, שפשופים שטחיים עם חתך שדימים, וחסר עור באורך כ- 1.5 ס"מ בלחי שמאל, אשר הצריך סגירת עור בניילון. נוסף על כך המתלוננת פרקה את כתפה, באופן שהצריך החזרת הכתף במניפולציה ושימוש במתלה עקב הגבלת תנועה.

תשובה לאישום וראיות התביעה וההגנה ממעוף הציפור

3. הנאשם כפר למעשה בכל עובדות כתב האישום, למעט נוכחותו במקום בזמן האירועים. וביתר פירוט, בקשר לאישום הראשון, כפר הנאשם בכך שנהג להעיר למתלוננת הערות מגונות כפי שתואר בכתב האישום. כמו כן כפר בכך שצעק עליה או שאיים עליה.

בקשר לאישום השני, כפר הנאשם בכך שאיים על המתלוננת וטען שהיא זו שאיימה עליו ואף תקפה אותו כאשר ריססה עליו גז פלפל. נוסף על כך הכחיש שרץ לעברה במטרה להכותה.

בקשר לאישום השלישי, לא הכחיש הנאשם את עצם המפגש בינו לבין המתלוננת, אולם כפר בכך שאיים עליה, הניף אבן, היכה אותה או גרם לה לחבלות.

4. ראיות התביעה וההגנה נסמכו ברובן הגדול על עדי ראיה לאירועים השונים, אשר מכירים באופן זה או אחר את הנאשם והמתלוננת, או לכל הפחות את אחד מהם. עדת התביעה המרכזית הייתה המתלוננת, כאשר לחיזוק גרסתה הוגשה תעודה רפואית ותמונותיה מיום האירוע השלישי.

מספר הערות

5. הערה ראשונה - משפטו של הנאשם התנהל משך ישיבות רבות, במהלכן היה מיוצג על ידי עו"ד ד. שטרן מטעם הסנגוריה הציבורית. בעיצומה של פרשת ההגנה, לאחר שהנאשם העיד ובשלב בו נותר להגנה להעיד עוד ארבעה עדים מטעמה, בחר הנאשם להמשיך ולנהל את משפטו ללא ייצוג. רק לאחר שנשמעו סיכומי המאשימה, ובניסיון אחרון, אחד מיני רבים, שנעשה על ידי בית המשפט לשכנעו להיות מיוצג, נאות הנאשם להסתייע פעם נוספת

בסנגור מטעם הסנגוריה הציבורית. לאחר מינויו של עו"ד א. שלם, ולאחר לא פחות מ-7 דחיות שניתנו להגנה על מנת להיערך לסיכומיה, הוגשו מטעם ההגנה סיכומים ארוכים ומפורטים, שעל אף המצב המורכב שנוצר, בו עורך הדין שהגיש את הסיכומים לא נכח בדיונים עצמם, דומה שלא הותירו אבן לא הפוכה בסבך הראיות שנחשף במהלך המשפט. חשוב לציין שהנאשם היה מיוצג במהלך עדותה של המתלוננת, כמו גם במהלך עדותו שלו.

6. הערה שנייה - כפי שעולה מפרוטוקולי הדיונים, בחר הנאשם לא פעם לתת דרור לחרצובות לשונו במהלך הדיונים, לצעוק ולהשתולל באולם בית המשפט, לפנות באופן בוטה ולא מכבד לעדים, לתובע ואף לבית המשפט, לצאת מהאולם, בין אם לאחר שקיבל רשות לכך ובין אם לאו, ועוד כהנה וכהנה. טרם אכנס לעובי הקורה הראייתית, מצאתי להבהיר שלצורך הכרעת הדין אין בכוונתי לבסס ממצא עובדתי כזה או אחר על סמך התנהגות הנאשם באולם, וכי כל ממצאי הכרעת הדין יתבססו אך ורק על הראיות שהוצגו והובאו מטעם הצדדים.

7. הערה שלישית - במהלך המשפט חשף הנאשם, בין אם באופן מרומז ובין אם באופן ישיר, שהוא בעל עבר פלילי כזה או אחר, זאת מבלי לפרט האם מדובר בהרשעות או בחקירות משטרה. באופן דומה ניסה לטעון שגם למתלוננת יש עבר פלילי. בין אם הדברים מדויקים ובין אם אינם מדויקים, יובהר מיד שאין בהם כדי להשפיע כהוא זה על קביעת ממצאי מהימנות ועובדה, הן בקשר לנאשם והן בקשר למתלוננת, ובוודאי שאין בהם כדי להצביע על מידת אשמתו של הנאשם בהליך הנוכחי.

8. הערה רביעית - הכרעת הדין כוללת תיאור קללות וביטויים גסים וולגריים אחרים, שלא היה מנוס אלא לפרטם, ועם הקורא הסליחה.

ראיות התביעה וההגנה - בחינה משולבת

9. מאחר שמדובר בשלושה אירועים שונים ונפרדים, להם חוט מקשר, ומאחר שבכל אירוע נכחו אנשים שונים, אבחן להלן במשותף את כלל העדויות, הן של עדי התביעה והן של עדי ההגנה.

אישום 1

עדות המתלוננת

10. עדת התביעה המרכזית בכל שלושת האירועים, הייתה, מטבע הדברים, המתלוננת. כרקע כללי סיפרה המתלוננת שהיא שכרה דירה בסמיכות לבניין בו מתגורר הנאשם בשכונת רמת אליהו בראשון לציון. לדבריה, במשך מספר חודשים, מאז שהגיעה לשכונה, חוותה מהנאשם הטרדות על בסיס יומי, במסגרתן פנה אליה הנאשם בביטויים מיניים שונים כמו: "איזה כוסית את", "אני מת לזין אותך", "מה הייתי עושה לך".

לגבי האירוע הראשון, סיפרה שבאותה שבת חזרה לביתה בסביבות השעה 05:00 לפנות בוקר, יחד עם בן זוגה דאז,

נתנאל. השניים חזרו מבילוי, במהלכו שתו, היו ב"ראש טוב" וניהלו שיחה קולנית. לפתע שמעה צעקה, שבדיעבד התברר לה שמדובר בנאשם, שקרא להם לשתוק, והכל תוך שהוא משתמש בשפה בוטה, בשילוב קללות אותן פירטה, הכולל קללה בה מוזכרת אמם של השניים, והוסיף: "תסתמו את הפה לפני שאני יורד אני מפוצץ אתכם". המתלוננת צעקה לעברו את אותה קללה הכוללת את המילה "אמא" בה השתמש הנאשם. נוסח הקללות מוזכר בכתב האישום, מתוך כוונה להדגיש את רגישותו של הנאשם לעובדה שאמו נפטרה מספר חודשים עובר למועד האירוע. עם זאת, המתלוננת שללה שידעה על כך, והביעה תמיהה האם הדבר נותן לנאשם לגיטימציה לנקוט באלימות, כפי שאכן אירע בחלוף מספר ימים, כמתואר באירוע 3 (פרוט' עמ' 62 ש' 14). לשמע הקללה אמר הנאשם למתלוננת: "...עכשיו אני יורד למטה, אני בא עכשיו לזין אותך". לשמע דברים אלו אמר נתנאל למתלוננת שכדאי שיעלו למעלה לדירתם ושלא כדאי להם להתעסק עם הנאשם. לאחר שעלו, ירד הנאשם למטה, עמד מתחת לחלון דירתם בבניין, וקרא לעברם קריאות, קללות ואיומים דומים. המתלוננת סיפרה שהרגישה פחד מהנאשם (פרוט' עמ' 52).

לטענת ההגנה נוסח האיומים בו השתמשה המתלוננת בחקירתה הראשונה, עליו מבוסס כתב האישום, שונה מעדותה השנייה במשטרה ומעדותה בבית המשפט. כך, בעוד שבחקירתה הראשונה אמרה שהנאשם אמר לה, בין היתר, "אני אהרוג אותך", הרי שבהמשך לא הזכירה נוסח זה או נוסח דומה לו [ראו נ/ש' 13, לעומת נ/ש' 2, 7-10 ועדותה בבית המשפט, בה מצאה להשתמש בנוסח שונה: "תשתקו, אני מפוצץ אתכם, בא עכשיו לזין אתכם" (עמ' 52 ש' 9-11), ובחקירה הנגדית בנוסח: "אני אשבור לך את הראש, אזיין אותך וכל מיני מילים" (עמ' 68 ש' 22-26)].

תמיכה לגרסת המתלוננת - עדותו של נתנאל

11. נתנאל סיפר שהיה בשעתו בן זוגה של המתלוננת ושכיום הם ידידים טובים. באותה תקופה סיפרה לו המתלוננת על כך שהנאשם מטריד אותה, או שניסה להתחיל אתה, תוך שהתבטא במלים גסות, אולם סבר שלא היה מדובר ב"משהו רציני" (פרוט' עמ' 35). אשר לאירועי האישום הראשון, סיפר שכאשר חזרו מהבילוי המשותף, הנאשם אכן צעק לעברם שיהיו בשקט, תוך שקלל אותם, ואישר שהוא והמתלוננת אכן דיברו בקול רם (פרוט' עמ' 35-36). נתנאל לא הזכיר את דבר האיום אותו מסרה המתלוננת בחקירתה במשטרה "אני אהרוג אותך", ולמעשה לא ציין שהשניים בכלל אוימו על ידי הנאשם. ניתן אף לומר שנתנאל התייחס לדברי הנאשם יותר כאל "קללות" מאשר כאל "איום" (פרוט' עמ' 48 ש' 2). נוסף על כך סיפר שהמתלוננת ציינה בפניו שהאדם שצועק עליהם הוא אותו אדם שהטריד אותה בחודשים האחרונים. לאחר שעלו לדירתם הגיע הנאשם לבנין שלהם, עמד מתחת לחלון, קילל אותם ואמר להם ש"יטפל בהם". נתנאל סיפר שניסה להרגיע את המתלוננת, אמר לה שתירגע וששום דבר לא יקרה, אולם חרף האמור המתלוננת פחדה עד כדי כך שלא הצליחה להירדם. ככל שהדברים נוגעים אליו הסביר שלא יחס חשיבות לאירוע (פרוט' עמ' 49 ש' 26).

גרסת הנאשם לגבי אישום 1

12. הנאשם אינו חולק על כך שהמתלוננת ונתנאל הגיעו לאזור הבניין בו מתגורר הנאשם בשעת בוקר מוקדמת והרעישו. ואולם, לטענתו, משפנה אל המתלוננת ואמר לה: "מה את עושה כזה רעש", דווקא המתלוננת היא זו שהחלה לנבל את פיה, תוך שאמרה לו: "תרד למטה אני אזיין אותך, בוא נראה אותך גבר. תרד למטה".

עיון פשוט בחקירותיו של הנאשם במשטרה, מעלה שהנאשם לא ציין מה אמרה לו המתלוננת, למעט ציון העובדה שהיא זו שקללה אותו ראשונה, כמו גם את השכנה אסנת (ת/2 ש' 9). לדבריו, לא אמר זאת בחקירתו שכן הוא "לא נוהג להגיד את הדברים האלה" (פרוט' עמ' 83). ואולם, עיון בהמשך תשובותיו של הנאשם באותה חקירה, בשורה 17 מצביע על כך שהנאשם ידע לתאר ולפרט את הקללות שספג, לטענתו, מהמתלוננת באירוע השני (ת/2 ש' 17).

מהאמור עולה שגרסת הנאשם בבית המשפט בנוגע לדברי המתלוננת הינה גרסה כבושה. מעבר לכך, מצאתי שגרסת הנאשם בעניין זה אינה מתיישבת עם שורת ההיגיון ועם התנהגות המתלוננת לאחר מכן. אין חולק על כך שבעקבות המפגש בין המתלוננת ובין הנאשם באירוע הראשון, הייתה זו דווקא המתלוננת שהצטיידה בגז מדמיע כאשר ירדה מדירתה בשעות אחר הצהריים של אותו יום (האירוע השני). עובדה זו אינה עולה בקנה אחד עם טענת הנאשם לפיה המתלוננת אמרה לו: "תרד למטה", "אני אזיין אותך", בוא נראה אותך גבר", מלים שיש בהן כדי להצביע על תחושת עליונות, העדר מורא וכוחניות של המתלוננת כלפי הנאשם. ההיפך הוא הנכון. התנהגותה של המתלוננת מלמדת על כך שהיא אכן חששה מהנאשם, ובשל כך החלה להסתובב עם גז מדמיע, ובהמשך אף עזבה את דירתה ועברה להתגורר אצל הוריה. חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא אף בדבריו של נתנאל, שעל אף שלא יחס חומרה יתרה לדבריה של המתלוננת, עדין העיד על כך שהיא חשפה בפניו את חששותיה ממנו.

למותר לציין שתיאור הנאשם את חילופי הדברים בינו לבין המתלוננת, כמו גם טענתו שלא יצא מהבית לאחר חילופי הצעקות וכי כלל לא עמד מתחת לביתה של המתלוננת, נסתרים על ידי נתנאל.

13. יש לציין שבחקירתו הנגדית ניסה הנאשם לצייר תמונה לפיה האירוע החל בכלל בוויכוח בין המתלוננת לבין השכנה אסנת, כאשר תחילה מסר שהוא כלל לא שמע את הוויכוח ביניהן מאחר שישן. משעומת עם העובדה שבמשטרה מסר שהוא ואסנת יצאו יחד לחלון ביתם באותו שלב של האירוע וכי המתלוננת קיללה את שניהם יחד, אמר ששמע על כך מאסנת במוצאי השבת. משנאמר לו שאסנת טענה במשטרה שהיא לא פצתה פה ורק שמעה אותו צועק, טען הנאשם שאסנת חלתה באירוע מוחי וסובלת מבעיות זיכרון, זאת למרות שאסנת התקשרה למשטרה דקות לאחר האירוע (פרוט' עמ' 90-91 וכן עמ' 92 ש' 16 ואילך). ללמדנו, שהנאשם משנה תשובותיו ומנסה להתאימן לראיות האחרות בתיק, כאשר בשעת הדחק אף לא מהסס להטיל דופי בעדים, גם אם מדובר בעדי הגנה, כמו אסנת, החפצים בטובתו.

גרסתה של השכנה אסנת

14. לדברי אסנת החל וויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, במהלכו קיללה המתלוננת את הנאשם, ואילו הנאשם ביקש ממנה "שתהייה בבקשה בשקט". לטענת אסנת, אמרה המתלוננת לנאשם, בין היתר: "אני לא מפחדת ממך", "בוא אני אראה לך מה זה" ו"אני ארביץ לך". נוסף על כך טענה שהמתלוננת גידפה שכנה נוספת. לאחר מכן ראתה את הנאשם מגיע אל המתלוננת, ואת המתלוננת מרססת אותו בפניו.

15. בנקודות אחרות סתרה העדה את דברי הנאשם, למשל כאשר אמרה שכלל לא השתתפה בוויכוח ולא הוציאה מילה מפיה (פרוט' עמ' 123), או ש"החזיקה את עצמה לא להגיד כלום" (פרוט' עמ' 124 ש' 4 ראו גם ת/13 ש' 16-17).

במהלך עדותה, הרבתה העדה להשתמש בצמד המלים: "לא זוכרת". אולם, בניגוד לגרסת הנאשם, שללה העדה שהיא סובלת מבעיות זיכרון ושללה את דברי הנאשם, לפיהם היא עברה אירוע מוחי (פרוט' עמ' 134). לפיכך, בין אם זכרה ולא רצתה לספר ובין אם לא זכרה פרטים מהאירוע, הרי שהמשקל שיש לתת לגרסתה הינו נמוך ביותר. כך למשל ניתן לראות שבגרסה שמסרה במשטרה היו אירועים 1 ו-2 שני אירועים נפרדים, בעוד שבבית המשפט סיפרה שאירוע 2 היה המשכו הישיר של אירוע 1 (פרוט' עמ' 132). נוסף על כך לא זכרה אסנת אם בכלל פנתה למשטרה, עובדה המאמתת בדוח הפעולה.

16. נקודה מהותית בה הייתה העדה החלטית, היא שבניגוד לגרסת הנאשם, המתלוננת לא רצה לכיוונו של הנאשם, אלא ברגע ששניהם עמדו זה מול זה, ריססה אותו המתלוננת (פרוט' עמ' 135 ש' 30 ובהמשך עמ' 136 ש' 3). בנקודה זו יש לציין שבשלב בו העידה אסנת, הנאשם לא היה מיוצג, ולכן חקר בעצמו את העדה. מטבע הדברים, השאלות ששאל לא נשאלו בהתאם לסדרי הדין, באופן שלא אחת הכניס הנאשם תשובות לפיה של העדה. ואולם, גם כאשר הנאשם התעקש עם העדה שהמתלוננת רצה לעברו: "אני מזכיר לך דבר אחד, שהיא ריססה אותי, היא רצה לעברי ואת ראית את זה", השיבה העדה: "אני זוכרת שעמדתם אחד מול השני והיא ריססה" (פרוט' עמ' 137).

גרסתו של מרדכי, בעלה של אסנת

17. המשפט שחזר על עצמו פעם אחר פעם בעדותו של מרדכי, בעלה של אסנת, היה "יש דברים שאני זוכר ויש דברים שלא". לאחר ששמעתי את עדותו, דומה שמשפט זה היה מהמשפטים היחידים שהיו נכונים במהלך עדותו הארוכה. לשמע עדותו, ניכר היה שהעד ערבב בין האירועים השונים במהלך העדות (דוגמא אחת מיני רבות ניתן לראות בפרוט' עמ' 149-150), כמו גם במהלך עדותו במשטרה (כפי שאישר העד עצמו בפרוט' עמ' 156 ש' 26 ואילך). העד סתר את עצמו לא פעם (למשל כאשר תיאר תחילה שני אירועים שונים בהם ריססה המתלוננת את הנאשם בגז ובהמשך הבהיר שראה רק אירוע אחד כזה - עמ' 149 ש' 21), מסר תשובות נחרצות ותיאר אירועים שרק לאחר מספר שאלות נוספות הסתבר שכלל לא ראה אלא רק "שיער" (כמו למשל ריסוס הגז באירוע השני - פרוט' עמ' 153 ש' 25-32, ומהלך כל האירוע השלישי - פרוט' עמ' 154 ש' 4-9). משעומת עם הסתירות בינו לבין אשתו ובינו לבין הנאשם, כמו גם עם דבריו במשטרה ודבריו בבית המשפט, טען שאינו זוכר את האירועים (למשל, פרוט' עמ' 158).

18. נוכח כל האמור, מצאתי שמשקלה של עדותו של העד הינו אפסי ואין אפשרות לקבוע לפיו ממצא עובדתי כלשהו בקשר לשלושת האירועים. במאמר מוסגר אציין שהחלקים היחידים בעדותו של העד בהם השתלבה גרסתו עם גרסתם של עדים אחרים (כמו למשל העובדה שהנאשם רוסס באירוע השני, העובדה שהוזעקה משטרה למקום באירוע השני והעובדה שהמתלוננת הרעישה באירוע הראשון), אינם עומדים בבסיס המחלוקת העובדתית.

נוכח מסקנתי זו, לא מצאתי להמשיך ולבחון את עדותו של העד בקשר לאירועים 2 ו-3 מעבר למצוין לעיל, כאשר קיים ספק בעיני עד כמה ראה העד במו עיניו את האירועים, בפרט את אירוע 3.

אישום 2

גרסת המתלוננת

19. בהמשך השבת בשעות אחר הצהריים ירדה המתלוננת לטייל עם כלבתה. לדבריה, ירדה למטה "לא בשיא התמימות כי ידעתי שהוא יבוא וינקום בי", ומסיבה זו אף הצטיידה בתרסיס גז פלפל, אותו החזיקה בידה. בשלב מסוים הנאשם ניגש אליה ואמר לה: "הנה את, עכשיו אני בא לזין אותך". לדבריה, לאחר שאמרה לו שיש ברשותה גז פלפל, ולאחר שאמרה לו: "אני רוצה לראות שתבוא", התקרב אליה הנאשם בריצה, לדבריה - עם "רצח בעיניים", וקילל אותה "בת זונה, הנה אני בא לזין אותך", תוך שהניף את ידו לכיוונה. בהמשך עדותה תיארה קללות מעט שונות, אולם במאפיינים דומים לקללות המיניות אותן תיארה מוקדם יותר, כאשר לדבריה אף אמר לה הנאשם: אני אאנוס אותך" (פרוט' עמ' 54). המתלוננת התיזה על הנאשם גז פלפל "ממש מקרוב" לתוך עיניו. בתגובה גידף הנאשם את המתלוננת פעם נוספת וברח מהמקום (פרוט' עמ' 52).

20. המתלוננת סיפרה שבשלב זה היא התקשרה למשטרה. אין מחלוקת על כך שאין כל תיעוד בתיק החקירה לשיחתה של המתלוננת עם המשטרה. זאת ועוד, מ-ת/8 עולה שהשכנה אסנת היא זו שהתקשרה למשטרה. עם זאת, ידעה המתלוננת למסור את התיאור של שני השוטרים שהגיעו למקום, שהיו לדבריה, "ממוצא אתיופי". לדבריה שני השוטרים שאלו אותה שאלות, העירו לה על דירתה המבולגנת, ואף צילמו את גז הפלפל בו השתמשה. כאשר שאלו אותה היכן מתגורר הנאשם השיבה שאינה יודעת, אולם מסרה להם תיאור שלו.

לא נעלם מעיני שלושטרים שהגיעו לדירה לא מסרה המתלוננת כי הנאשם איים עליה באותו יום. יחד עם זאת, הסבריה של המתלוננת על כך שפחדה שהנאשם יתנקם בה מקובלים עלי, בנסיבות אותן תיארה (פרוט' עמ' 71).

בתגובה להתנהגות הנאשם באירוע זה ומתוך תחושה של פחד, הלכה המתלוננת לדירת הוריה, שם שהתה "שבוע לערך". משעומתה בחקירתה הנגדית עם העובדה שהאירוע השלישי אירע 3 ימים לאחר מכן, ולא שבוע, השיבה שיתכן שלא דייקה במספר הימים שנעדרה מדירתה, אולם הבהירה שהאירוע השלישי אכן התרחש לאחר שחזרה מדירת הוריה.

גרסת נתנאל

21. באירוע השני לא נכח נתנאל, אולם הוא ידע לספר כי עוד באותו ערב סיפרה לו המתלוננת על כך שריססה את הנאשם, זאת בתגובה לכך שהנאשם ניסה לגעת בה והתקרב לעברה (פרוט' עמ' 35 ש' 30; עמ' 37). עם זאת, לא זכר נתנאל האם המתלוננת סיפרה על כך שהיא אוימה על ידי הנאשם (פרוט' עמ' 49 ש' 32).

גרסת הנאשם לגבי אישום 2

22. לטענת הנאשם, משראה את המתלוננת עת חזר מבית הכנסת, רצה המתלוננת לעברו כשהיא אוחזת דבר מה בידה, ומיד התיזה עליו גז פלפל (פרוט' עמ' 84). הנאשם לא ציין בעדותו כל התגרות, חילופי מילים ביניהם, או אירוע אחר שהוביל למעשיה של המתלוננת.

הנאשם עמד על כך שהאירוע התרחש בהמשך לאירוע הראשון, עוד באותו הבוקר, עת חזר מתפילת שחרית, והסביר ששכנתו אסנת התקשרה למשטרה רק בשעות הערב על מנת שלא לחלל שבת, זאת בניגוד לגרסת המתלוננת ונתנאל, שסיפרו שהאירוע התרחש אחר הצהריים. על אף ה"עיון" שסיפק הנאשם כתמיכה לגרסתו (סעודת שחרית), מתיישבת גרסת המתלוננת ונתנאל עם העובדה ששניהם שבו לביתה של המתלוננת בסביבות השעה 05:00 בבוקר, לאחר בילוי לילי ארוך. הדעת נותנת שלאחר שחזרו לדירה הלכו בני הזוג לישון, וקמו רק בשעה מאוחרת יותר. נוסף על כך, מדוח הפעולה של השוטר דניאצאו (ת/8), עולה שהאירוע המשטרתי נפתח בשעה 18:45, כאשר השכנה אסנת מסרה לו שה"ויכוח" בין הנאשם לבין המתלוננת התרחש "לפני כמה דקות", ומכאן שאין מדובר בשעות הבוקר. הנאשם אישר בעדותו שהלך לשכנתו אסנת במוצאי שבת ושאל התקשרה אסנת למשטרה (עמ' 84 ש' 14).

לטענת ההגנה הנאשם לא נחקר במשטרה על עובדות האישום השני, אולם עיון בחקירותיו מלמד שלא כך הם פני הדברים (ראו למשל ת/2 ש' 13).

עם זאת, יש לציין שבשום שלב של החקירה לא ציין הנאשם את העובדה שהמתלוננת רצה לעברו באירוע השני. משנשאל על כך הנאשם, עמד על כך שמסר פרט זה "מספר פעמים" (פרוט' עמ' 94 ש' 9-12), אולם דומה שכוונתו הייתה לאירוע השלישי.

אישום 3

גרסת המתלוננת

23. אירוע זה החל כאשר הנאשם הבחין במתלוננת מחנה את רכבה, לאחר שחזרה מבית הוריה, ומיד החל לקלל אותה: "הנה את בת זונה, אני רוצה לראות שתשימי לי שוב גז פלפל... לא תקללי את אמא שלי, אני אאנוס אותך". לדבריה, הנאשם הרים אבן ורצה להשליכה על ראשה (הדגימה הנפת יד למעלה), אולם חברו של הנאשם שעמד לידו עצר בעדו, תוך שאמר לו "לא, לא, זאת בחורה" (פרוט' עמ' 54). המתלוננת הוציאה מתוך תיקה את גז הפלפל, אולם לא הספיקה להשתמש בו, שכן "הוא בא ואני מרגישה לטמה לתוך הראש... בעיטות והכל תוך שניות, לקח את הראש שלי והטיח בתוך הלבנים (הדגימה), עשה לי צלקת. לקח את הראש והטיח בתוך הבטון, ביוב, שם את הראש והתחיל לבעוט בי בחוזקה בגב (הדגימה)". לדבריה, הגז לא הגיע אל הנאשם, כי בדיוק בנקודת הזמן בה עמדה לרסס, קיבלה את המכה בפניה ובידה. בעקבות מעשי הנאשם, איבדה לכמה רגעים את הכרתה, אולם לאחר מכן הבחינה שהגיעו אנשים למקום שסייעו לה, הזמינו משטרה, ואמבולנס שפינה אותה מהמקום. בשלב מסוים במהלך האירוע זרק הנאשם את הטלפון הנייד שלה לעבר עץ סמוך. המתלוננת תיארה את הפגיעות שנגרמו לה כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ובכלל זה "פנס" בעין, נפיחות בפניה, צלקת באזור עין שמאל לכיוון הלחי, שהצריכה תפירה ופריקת כתף.

בכל הנוגע לנזקים שנגרמו לה, סיפרה המתלוננת שמאז האירוע חייה השתנו ב-180 מעלות, היא לא חזרה לגור בדירה, אביה הגיע על מנת לאסוף את חפציה, ומשך תקופה מסוימת לא יצאה מביתה לאחר השעה 20:00.

24. המתלוננת שללה מכל וכול את טענת הנאשם לפיה היא זו שנקטה נגדו באלימות, וכן את טענתו לפיה היא נפגעה כתוצאה מנפילה לבריכת ביוב גדולה.

המתלוננת לא הסתירה את העובדה שהשכנים טענו כלפיה, שהיא מעוררת רעש בשכונה ועם הטרוניה שהביעו על כך שהיא נוהגת לקטוף פרחים מהגינה הציבורית (עמ' 58).

חיזוקים ראייתיים לגרסת המתלוננת

עדות של גולן נחום

25. גולן נחום העיד מטעם המאשימה, אולם כבר בתחילת עדותו הוברר שהעד מוסר גרסה השונה באופן מהותי מהגרסה שמסר במשטרה. משכך, הוגשה עדותו מכוח סעיף 10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971. לאחר ששמעתי את גרסת העד בבית המשפט, מצאתי להעדיף את גרסתו של העד במשטרה, הגם שלא נעלם מעיני שבמהלך עדותו בבית המשפט מסר פרטים לא מעטים העולים בקנה אחד עם גרסתו במשטרה, זאת ממספר טעמים.

האחד, עדותו של העד בבית המשפט הייתה מגמתית וניכר היה שהוא עושה כל שביכולתו על מנת לסייע לנאשם. כך למשל, על אף שמסר בחקירתו במשטרה שראה את הנאשם דוחף את המתלוננת, ואת המתלוננת מועדת כתוצאה מהדחיפה, הרי שבבית המשפט טען שבדיוק בזמן בו המתלוננת נפלה, הוא הלך להביא לה כוס מים. נחום הזכיר, אמנם, בעדותו במשטרה שהלך להביא למתלוננת כוס מים, אולם טען שהדבר אירע לאחר שהנאשם דחף אותה ולאחר שנפלה.

מנגד, טען בחקירתו הנגדית שהוא אינו זוכר אם הלך להביא למתלוננת מים לפני הנפילה או לאחריה (פרוט' עמ' 34 ש' 7). אך מובן הדבר שגרסה חדשה זו אפשרה לנחום לטעון שלא ראה תקרית אלימה מכל סוג שהוא (פרוט' עמ' 24 ש' 6; עמ' 27 ש' 19), לרבות דחיפה (שם, בש' 21). את השינוי בגרסתו הסביר העד בכך שתיאוריו במשטרה ניתנו בתשובה לשאלה "מה הוא חושב שקרה". יש לציין שלאחר שעיינתי בשאלות שנשאל העד במשטרה, לא מצאתי שהוא התבקש להביע דעתו על שהתרחש, והדבר אף אינו עולה בקנה אחד עם נוסח שאלות מקובל בחקירות משטרה.

דוגמא נוספת היא ניסיונו של העד לעמעם את העובדה שחברו של הנאשם, שעמד לידו, תפס את הנאשם על מנת למנוע ממנו מלהמשיך ולתקוף את המתלוננת (עמ' 17 ש' 10-15). משנשאל האם ראה את הגבר השני מחזיק את הנאשם, השיב: "לא יודע, הם עומדים ומחזיקים". אני מבחינתי אם בן אדם הביא לו חיבוק, אני לא יודע אם זה נקרא להחזיק, לא יודע בדיוק" (פרוט' עמ' 31 ש' 27-28). מצד שני אישר שראה את הגבר השני לוקח את הנאשם הצידה (פרוט' עמ' 32 ש' 1), פרט חשוב ביותר התומך בגרסת המתלוננת, ומנוגד לעדותם של כל יתר עדי ההגנה, לרבות הנאשם.

השני, ניכר שהעד לא אמר אמת בבית המשפט כאשר טען תחילה שאינו מכיר את הנאשם, אין לו שום קשר עמו ושלא דיבר עמו (גרסתו במשטרה ת/9 ש' 3, עליה חזר בפרוט' עמ' 30 ש' 7-9). ואולם, במהלך החקירה החוזרת התברר שהעד מכיר גם מכיר את הנאשם, עד כדי כך שלשניהם שמורים מספרי הטלפון זה של זה (פרוט' עמ' 34-35).

לפיכך, אין זה פלא שבבית המשפט דומה היה שהעד נבהל מכך שהוזמן כעד תביעה, וכל שיכול היה לעשות למען

הנאשם היה להסתיר את מעשי הנאשם שעלולים להתפרש כתוקפניים. באותה נשימה ממש, טרח נחום להבליט ולהעצים את שאמר במשטרה בעניין תוקפנותה של המתלוננת (ראו למשל פרוט' עמ' 32 ש' 12).

השלישי, בבית המשפט ניסה נחום להסביר שכל שאמר במשטרה הינו, לכל היותר, הסקת מסקנות שלו (פרוט' עמ' 26 ש' 11-12), או שאמר דברים "בלי לחשוב" (פרוט' עמ' 24 ש' 9). ואולם, בחינת נוסח דבריו של העד במשטרה אינה מתיישבת עם הסבר זה. יש לציין שבשלב מתקדם של עדותו בבית המשפט, שיתף נחום בהלך רוחו נכון להיום, והבהיר שכיום הוא "לא רוצה להיכנס לפרטים" (פרוט' עמ' 27 ש' 27).

26. באחת מתשובותיו אמר נחום שגרסתו במשטרה הייתה מעין "תסריט" שיצר לעצמו (פרוט' עמ' 26 ש' 29-32). ואולם, עדותו של העד בבית המשפט המחישה היטב שה"תסריט" אותו טען שיצר, הייתה דווקא הגרסה שמסר בבית המשפט, כאשר גרסתו הכבושה בנוגע לעזיבתו את המקום לצורך הבאת המים למתלוננת, נועדה "להרחיקו" מהצורך להתמודד עם תיאור אירוע הדחיפה של הנאשם את המתלוננת.

27. נחום פתח את התיאור בנוגע לאירוע בכך ששמע צעקות, שגרמו לו לצאת מביתו ולבדוק אם מישהו זקוק לעזרה, והגיע למקום בשלב בו "בחור" לקח את הנאשם הצדה. על גרסתו זו חזר נחום גם בבית המשפט, כאשר הסביר שהחבר של הנאשם שעמד לידו, החזיק אותו ואמר לו "בוא, עזוב אותך ממנה" (פרוט' עמ' 27 ש' 13).

בשלב זה טען שהבחורה איימה על הנאשם, התנהגות שגרמה לנחום לרצות להחזיק דווקא אותה. בתגובה אמרה לו המתלוננת שלא יגע בה, אחרת היא תרסס אותו בגז פלפל. בשלב זה המתלוננת התקרבה אל הנאשם, "והתיזה עליו ואז הוא דחף אותה אחורה, היא נפלה על הרצפה ואז היא צרחה" (ת' 9 ש' 10). בהמשך הוסיף העד בצורה ברורה וחד משמעית שהמתלוננת נפלה "על שפה של בויב, והיא נפלה מתוך הדחיפה של חיים שהדף אותה והיא נפלה על הצד" (ת' 9 ש' 13). כלומר, לדברי העד, הנאשם אכן דחף את המתלוננת, אולם הדבר אירע בתגובה לריסוס גז לעברו. ואולם, חשוב לזכור שהעד הגיע למקום רק בעיצומו של האירוע, ומכאן שלא ראה את תחילתו, כאשר בתחילת האירוע, לפי גרסת המתלוננת, הנאשם קלל אותה, איים עליה ואף הרים אבן ורצה לזרוק אותה לעברה. בהינתן שאכן התכוון הנאשם לזרוק אבן על התלוננת, ונבלם על ידי חברו, הרי שהייתה למתלוננת סמכות להגן על עצמה באמצעות ריסוס הגז.

28. אני ער לכך שהודעתו של נחום במשטרה, וודאי שעדותו בבית המשפט, לא השתלבו באופן מלא עם גרסת המתלוננת. כך למשל, לא נעלם מעיני שנחום שלל בעדותו במשטרה את גרסת המתלוננת לפיה, לאחר שנפלה, הנאשם המשיך להכותה. נחום אף נתן לכך הסבר "הגיוני", מבחינתו, לפיו לא היה ביכולתו של הנאשם לעשות כן נוכח העובדה ש"הבחור" השני החזיק אותו. עם זאת, הסבר אפשרי לכך הוא רצונו של נחום להגן על הנאשם.

29. לסיכום ניתן לומר שעל אף המגמה של נחום להגן על הנאשם, הן במהלך מסירת העדות במשטרה, ועל אחת כמה וכמה במהלך עדותו בבית המשפט, מסר נחום פרטים חשובים הנוגעים לליבת המחלוקת בין הצדדים, העומדים בסתירה לגרסת הנאשם, ומנגד תומכים בגרסת המתלוננת: אשר אבו החזיק את הנאשם והרחיקו מהמתלוננת; הנאשם לא רק שנגע במתלוננת, אלא גם דחף אותה; המתלוננת נפלה כתוצאה מהדחיפה של הנאשם.

עדות של נתנאל

30. נתנאל אמנם לא נכח פיזית באירוע, אולם הוא שמע בזמן אמת את שהתרחש בחלקו הראשון במהלך שיחתו הטלפונית עם המתלוננת. נתנאל סיפר ששמע ברקע שהנאשם "כאילו התנכל אליה עוד פעם", וכן שאיים עליה "אני אטפל בך", ולמיטב זכרונו אף "אני אאנוס אותך" (פרוט' עמ' 38). נתנאל שמע את הטלפון של המתלוננת נופל, אז הבין שמדובר באירוע בו ננקטה אלימות ונסע מיד למקום. משהגיע ראה את המתלוננת שכובה על הרצפה כשהיא מדממת, לאחר שפרקה את הכתף, כשהאמבולנס כבר היה שם. לדבריו, נבהל למראה המתלוננת. מיד כשהגיע מסרה לו המתלוננת שהנאשם הטיח את ראשה ברצפה, הרים אבן לעברה, בעט בה ודחף אותה (פרוט' עמ' 38). לדבריו בזמן שצוותי הרפואה טיפלו במתלוננת, הנאשם כבר לא היה במקום. עוד סיפר על מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת לאחר האירוע, ועל כך שלאחר שחרורה מבית החולים, לא הייתה מוכנה להישאר בשכונה ועברה לתל אביב (פרוט' עמ' 43).

קושי מסוים בגרסתו של נתנאל מצאתי בכך שבגרסתו במשטרה לא מסר על כך שהמתלוננת סיפרה לו שהאדם שהיה יחד עם הנאשם מנע בעדו מלזרוק את האבן על המתלוננת, פרט שהוסיף במהלך עדותו בבית המשפט. תגובתו של נתנאל לאמור הייתה שאין לו אינטרס להוסיף פרטים, וכי העיד לפי מיטב זכרונו (פרוט' עמ' 44). אציין שנוכח התרשמותי החיובית מעדותו של נתנאל, אינני סבור שהוא שיקר לגבי פרט זה. יש לציין שלא מן הנמנע שנתנאל ידע על חלק זה של הסיפור לאחר שהמתלוננת סיפרה לו על כך רק במהלך שיחותיהם לאחר שמסר את הודעתו במשטרה. מכל מקום אין לייחס לכך חשיבות רבה, שכן ממילא ידיעותיו לגבי רוב רובם של הפרטים שמסר מקורם ממילא בדברים שמסרה לו המתלוננת, ואין לצפות ממנו לזכור מה סיפרה לו בזמן אמת, מה סיפרה לו בבית החולים, ומה סיפרה לו בהמשך.

יש לזכור שלאחר האירוע הייתה המתלוננת נתונה בסערת רגשות לאחר שנפגעה, דיממה והובהלה לבית החולים, שם אושפזה למשך מספר שעות. לפיכך, גם אם החסירה, בנסיבות אלו פרט אותו לא סיפרה לנתנאל בזמן אמת בבית החולים או במקום האירוע (פרוט' עמ' 47 ש' 3), אין בכך כדי לפגוע באמינותה או באמינותו של נתנאל, שכאמור הותירו רושם חיובי ואמין (ראו בהקשר זה את דבריו של נתנאל בש' 5-6).

מכל מקום פרט זה משתלב היטב עם תיאוריו של נחום לפיהם האדם הנוסף שהיה עם הנאשם ניסה למנוע ממנו מלנקוט כלפיה באלימות, תיאור המציב את הנאשם כגורם התוקפן באירוע.

דוח פעולה - השוטר רס"מ בלאי דניאל

31. מדוח הפעולה עולה שהמתלוננת הייתה במצב נפשי קשה לאחר האירוע. נוסף על כך מצוינת בדוח אמרת קורבן אלימות מיד לאחר שהותקף, לפיה המתלוננת מסרה לשוטר בלאי שהיא "הותקפה על ידי שכן שלה שגר ממול שכבר היה לה סיפור איתו. החשוד נתן לה מכות בעיקר בידיים בוקסים דפק לה את הראש בריצפה... הנתקפת צועקת מכאבים ולא רצתה שאיש יגע בה..." במאמר מוסגר אציין שהסייר אף ציין שהמתלוננת דממה מראשה, אולם נתון זה אינו נתון במחלוקת.

תעודה רפואית מיום 1.3.2016

32. מעיון בתעודה הרפואית (ת/5) עולה שהמתלוננת מסרה לצוות הרפואי על כך שהותקפה על ידי שכנה. המתלוננת הגיעה לבית החולים ביום 1.3.2016 בשעה 18:55, ושחררה לאחר קבלת טיפול רפואי ביום 2.3.2016. הממצאים המפורטים בתעודה כוללים את מכלול החבלות המפורטות בכתב האישום, ובהן פריקת כתף, שפשוים שטחיים עם חתך וחסר עור בלחי שמאל שהצריך תפירת הלחי. במסגרת טיפול אורתופדי שקיבלה בבית החולים, הוחזרה כתפה של המתלוננת למקומה. העובדה שנגרמו למתלוננת מספר חבלות בפניה, תומכת בגרסתה שהיא לא רק נפלה, אלא גם הוכתה בהמשך על ידי הנאשם (ראו סיכום יעוץ כירורגיה פלסטית). עם זאת, מאחר שאין כל ראיה רפואית חותכת לכך, הרי שניתן לקבוע ממצא עובדתי בעניין אופי התקיפה בהתבסס על גרסת המתלוננת בלבד, לה מצאתי לתת, כאמור, אמון מלא. עוד יש לציין בהקשר של פריקת הכתף, שככל הנראה אין מדובר בפריקה שאירעה בפעם הראשונה.

תמונות המתלוננת לאחר האירוע

33. דומה שאין חולק על כך שהיחידה החוקרת לא הקפידה על הרישומים הדרושים לתפיסת תמונותיה של המתלוננת כדין. עם זאת, אישר נתנאל שהוא האדם שצילם חלק מהתמונות (אותן תמונות בהן נראית המתלוננת עם החולצה הוורודה הכהה, תמונות אותן צילם בבית החולים - פרוט' עמ' 51 ש' 1-2), אותן העביר למתלוננת על מנת שהיא תעביר אותן לידי החוקרים (פרוט' עמ' 40 ועמ' 50). בנסיבות הללו מצאתי לקבל את התמונות שצולמו על ידי נתנאל כראיה, הגם שאין בהן צורך של ממש לאור התעודה הרפואית שהוגשה, ובהיותן לא יותר מאשר השלמה ויזואלית לאמור בתעודה הרפואית.

גרסת הנאשם לגבי אישום 3

34. לדברי הנאשם, כאשר הלך עם שכנו, ראה לפתע את המתלוננת שהגיעה עם רכבה ו"חנתה בפראות". הנאשם אמר לחברו אשר אבו שהמתלוננת הולכת להתיז עליו משהו. אבו הלך לקראתה, המתלוננת התכופפה, הניחה את תיקה על הרצפה וחיפשה משהו. אבו אמר למתלוננת שהנאשם לא עשה לה כלום, ובתגובה המתלוננת הוציאה גז פלפל והתיזה על אבו. בין אבו לבין המתלוננת התפתח מאבק. כשהיא נסערת, צעקה המתלוננת: "אני אראה לך מה זה" ו"אני אזין אותך" "קראתי אותך באותה שבת". לאחר הקריאות רצה המתלוננת לעבר הנאשם, הנאשם זז אחורה והמתלוננת התיזה עליו. לדברי הנאשם הוא נשאר מאופק, הלך לביתו, שטף פנים והלך להגיש תלונה במשטרה (פרוט' עמ' 84-85). בהמשך סיפר הנאשם שכאשר המתלוננת התקרבה לעברו והתיזה את הגז, היא "נפלה לבריכת ביוב על הצד, על הדופן" (פרוט' עמ' 85 ש' 8-9). עוד הוסיף ש"חד משמעית שלא נאמר מצדי שום דבר כלפיה" (פרוט' עמ' 96 ש' 4), ואילו המתלוננת היא זו שקללה אותו, ובהמשך תקפה אותו ללא שום התגרות מצדו.

גרסת אשר אבו

35. בניגוד לגרסת הנאשם, טען אבו שהנאשם והמתלוננת התחילו לקלל זה את זה, כאשר בשלב מסוים אמרה המתלוננת לנאשם שתרסס אותו בגז, תוך שהתקרבה לכיוונו. לדברי אבו, הוא עמד בין הנאשם לבין המתלוננת, כאשר המתלוננת ריססה היא פגעה בפניו של הנאשם, כאשר חלק מהרסס פגע בעורפו של אבו. לדבריו, הנאשם התכופף, וכאשר המתלוננת התקרבה לכיוונו, הוא הפריד ביניהם, המתלוננת הלכה אחורה, נתקלה בצינור ונפלה לבריכת הביוב. מיד לאחר מכן עזב את המקום ביחד עם הנאשם. אבו טען שראה את כל ההתרחשויות מתחילתה ועד סופה, אולם שלל שראה מגע כלשהו בין הנאשם לבין המתלוננת (פרוט' עמ' 105).

בניגוד לגרסתו הנחרצת של הנאשם, לפיה אבו נאבק במתלוננת כדי למנוע ממנה מלהתקרב אליו, שלל אבו שנגע בה (פרוט' עמ' 106 ש' 17; עמ' 107 ש' 4), ואף שלל את טענת הנאשם לפיה המתלוננת ריססה תחילה את אבו ולאחר מכן את הנאשם, או שהיו שני ריסוסים נפרדים.

משהוצגה לעד גרסת הנאשם לפיה המתלוננת לא הלכה לאחור ונפלה אלא שהיא רצה לכיוונו של הנאשם ואז מעדה על הצינור ונפלה קדימה או על הצד, שלל זאת העד מכל וכל והשיב: "איך (זה) יכול להיות" (פרוט' עמ' 107 ש' 1-3).

36. יש לציין שאבו שלל אף את גרסת נחום במספר נקודות נוספות, ובהן טענת נחום לפיה הנאשם דחף את המתלוננת; טענת נחום שאבו תפס את הנאשם ומנע ממנו מלהתקרב למתלוננת; וטענתו שהנאשם הרים אבן או לבנה ושאבו אמר לו להורידה (פרוט' עמ' 108).

עדות של שמעון אדרי

37. עדותו של אדרי, חבר ילדות של הנאשם המכיר אותו עשרות שנים, העלתה חשש כבד לתיאום גרסה בינו לבין הנאשם. לטענת אדרי, הוא ראה את כל ההתרחשויות ממרפסת בית אמו בקומה השנייה. למעשה חזר אדרי על גרסתו של הנאשם כמעט מילה במילה. עוד ניכר שהתיאור שמסר, רצף ההתרחשויות, המילים בהן השתמש, הדגשים, וההתעכבות על פרטים שוליים לכאורה, תאמו לגרסת הנאשם. אחת הדוגמאות הבולטות למסקנה זו היא הגרסה לפיה אבו תפס את המתלוננת וניסה למנוע ממנה מלהגיע את הנאשם (גרסה המנוגדת, כאמור, לגרסתו של אבו).

חרף היכרותם רבת השנים של הנאשם ושל אדרי, הרי שמדבריו של אדרי עולה שהוא מעולם לא דיבר עם הנאשם על האירוע, עד אשר לפני 4-5 חודשים, ראה "במקרה" את הנאשם בשכונה, הנאשם סיפר לו על אודות המשפט שמתנהל וביקש ממנו להגיע להעיד (פרוט' עמ' 109).

ואולם, חרף רצונו של אדרי לסייע לנאשם, הוא סתר את גרסת הנאשם שטען שהוא כלל לא דיבר עם המתלוננת, שכן לטענת אדרי, בין השניים הוחלפו צעקות שלוו בקללות.

העד יצחק דרור

38. גם עדותו של עד זה, המכיר את הנאשם מזה כ-30 שנה, הותירה בלבי חשש כבד שמא הייתה "עדות מוזמנת", והרושם שהתקבל הוא שהעד תוודרך היטב לפני עדותו על ידי הנאשם, עד כדי הטלת ספק שמא בכלל ראה את האירוע

או חלקים ממנו. נוסף על כך לא נתן הנאשם הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע לא מסר את שמו של עד זה כאשר נתבקש למסור שמות של אנשים שראו את האירוע.

לגופו של עניין, העד סתר את יתר העדים, בין אם מדובר בעדי תביעה ובין אם מדובר בעדי הגנה בנקודות רבות ומשמעותיות. כך למשל טען, בניגוד לגרסאותיהם של הנאשם, אבו ונחום, שראה את המתלוננת יוצאת מרכבה, רצה לכיוון הנאשם עם גז פלפל, נתקלה בצינור או בברכת הביוב ונפלה. בהמשך טען שהמתלוננת הוציאה משהו מתיק היד שלה תוך כדי ריצה לכיוון הנאשם (פרוט' עמ' 138-140). כלומר, בניגוד ליתר הגרסאות שנשמעו, העד אינו מתאר שהמתלוננת התכופפה וחיפשה את התרסיס, משמיט את חילופי הקללות בינה לבין הנאשם (באופן התואם להפליא את גרסת הנאשם ששלל קללות, אולם בניגוד לגרסתו של אבו שטען שהיו קללות). הנאשם, שהיה ער לסתירה זו, שאל את העד שאלה נוספת בעניין זה וביקש לדעת האם בשעה שהעדה הוציאה את התרסיס היא עמדה או ישבה. ואולם, חרף ניסיונו של הנאשם להכניס מלים לפיו, עמד העד על כך שהמתלוננת "הייתה בעמדת עמידה" (פרוט' עמ' 140 ש' 14).

39. פרט משמעותי נוסף אותו השמיט העד היה עצם נוכחותו של אבו במקום, ומכוח כלל של קל וחומר, שאבו ניסה להפריד בין הנאשם לבין המתלוננת (פרוט' עמ' 141-142). בחקירתו הנגדית אף עלה שבניגוד לתיאור שמסר תחילה, כלל לא ראה את המתלוננת מרססת את הנאשם וכי כל מה שאמר נודע לו מהנאשם: "לא הייתי שם אני מתבסס על הטענה של חיים" (פרוט' עמ' 142 ש' 21-27). חרף האמור, בהמשך התעקש העד לתאר כיצד שלפה המתלוננת את התרסיס מתיקה, אולם התיאור שמסר סותר את התיאור שמסרו יתר העדים (פרוט' עמ' 142 ש' 28-32). משהבין העד שהוא נתפס באי דיוקים, התחנן בפני התובע שיפסיק את החקירה וייתן לו ללכת לדרכו (פרוט' עמ' 144).

עוד יש לציין שבתשובה לשאלת ב"כ המאשימה מדוע לא פנה לתחנת המשטרה למסור עדות, השיב שהוא חוזר "גמור" מהעבודה.

מששאל אותו הנאשם האם ראה את האירוע, השיב לו שראה "פחות או יותר". דומה שתשובתו זו של העד משקפת את מצב הדברים לאשורו, ולמשמע התשובות שמסר ניתן לומר שהעד ראה "פחות" מאשר "יותר", ודי לחכימא ברמיזא.

דיון - מהימנות המתלוננת

40. בעיקרו של דבר עדותה של המתלוננת הותירה עלי רושם חיובי, כאשר על פי מיטב התרשמותי גרעין דבריה, הן בנוגע לעבירות האיומים והן בנוגע לעבירת התקיפה, התבסס על חוויתה האישית, שנראה שהותירה בה חותם. המתלוננת דיברה ברצף, על פי רוב מבלי להסס במתן התשובות שנגעו לליבת האירועים. עדותה של המתלוננת הייתה סדורה ומעוגנת במקום ובזמן, תוך שהציגה רצף אירועים הגיוני, גם כאשר התבקשה "לדלג" בעדותה בין האירועים השונים. הדרך בה העידה והתרגשותה במהלך העדות הובילי למסקנה שהמתלוננת חוותה את האירועים פעם נוספת תוך כדי העדות. לא ניתן היה שלא להבחין בכך שהמתלוננת דיברה מפעם לפעם באופן דרמטי ורגשני, הנובע ככל הנראה מאופייה המיוחד, אולם לא מצאתי שיש בכך כדי להשפיע על מהימנותה לטוב ולרע.

41. נוסף על כך לא היססה המתלוננת לתאר את חלקיה הבעייתיים באירוע, כמו למשל העובדה שהרעישה

והפריעה לשכנים (ראו לשם הדוגמא עמ' 65), קללות שהפנתה לנאשם, ותחביבה המוזר לקטוף פרחים מהגינה הציבורית, למרות שהייתה ערה לחוסר שביעות הרצון של שכניה ממעשיה אלו. העובדה שהמתלוננת לא הסתירה בעדותה את אותם חלקים שאינם צובעים אותה באור חיובי, עליהם דיברה באותו אופן ובאותו טון בו תיארה את יתר חלקי האירוע, מחזקים את מהימנות דבריה. לשם ההשוואה ניתן להפנות לעדות הנאשם, שכפי שנראה בהמשך, עשה כל שניתן על מנת להסתיר כל נקודת חולשה שלו. המתלוננת אף לא הסתירה פרטים שיכולים להצטייר ככאלו ה"מסייעים לנאשם", כמו למשל שלאחר שהטריד אותה, הייתה תקופה מסוימת שההטרדות פסקו, עובדה שיש בה להעיד לא רק על אמינותה, אלא גם על הדיוק בתשובותיה, ככל שהדבר תלוי בזיכרונה.

42. על אף האמור, בכל הנוגע לאישום הראשון, מצאתי שבעובדה שהמתלוננת לא תיארה את דבר האיום "אני אהרוג אותך" במהלך עדותה בבית המשפט, כמו גם בעובדה שבהמשך היא השתמשה פחות או יותר באותו "אוצר מלים" על מנת לתאר את נוסח איומיו של הנאשם לגבי יתר האירועים, יש כדי לעורר ספק האם נוסח האיום אותו תיארה באישום הראשון הוא אכן מדויק. ויודגש, לא התרשמתי שהמתלוננת שיקרה בנוגע לנוסח האיום, אלא שכאשר תיארה נוסח איום, שהינו איום אחד מיני רבים, לא ברור האם הנוסח שתיארה הוא אכן הנוסח שנאמר במועד המצוין בכתב האישום בנוגע לאירוע הראשון, או שמא האיום נאמר במועד אחר. מאחר ששוכנעתי שהמתלוננת חששה מפני הנאשם ומכך ש"ינקום בה", לא מצאתי לייחס משקל רב לעובדה שהמתלוננת לא סיפרה על דבר האיום לשוטר שהגיע למקום במוצאי שבת, לאחר האירוע השני. נוכח כל האמור, לא מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים ככל שהדבר נוגע לאישום הראשון, זאת מחמת הספק.

דיון - מהימנות הנאשם

43. החשוב לענייננו הוא שעדות הנאשם לא הותירה עלי רישם מהימן, ומכל מקום עדות המתלוננת הייתה עדיפה עליה במידה משמעותית. בתוך כך מצאתי שבגרסת הנאשם נתגלו חורים ופערים עד כדי חוסר סבירות. כך למשל, מסר הנאשם לגבי האירועים השני והשלישי, שהמתלוננת רצה לכיוונו ברגע שראתה אותו וריססה אותו בגז סתם כך, ללא כל התגרות מצדו ומבלי שאמר לה מילה כלשהי, לא כל שכן קללה (ראו לדוגמא פרוט' עמ' 94 ש' 22-18; עמ' 96 ש' 4). מעבר לכך שנתתי אמון מלא בגרסת המתלוננת שטענה שהתגוננה מפניו של הנאשם לאחר שנקט נגדה או ניסה לנקוט נגדה באמצעים אלימים (ההתקרבות לעברה באירוע השני והרצון לפגוע בה עם אבן באירו השלישי), הרי שבמהלך עדותה של המתלוננת בלט לעין חששה מפני הנאשם, באופן שאינו מתיישב עם התיאורים לפיהם היא "התנפלה" עליו סתם כך לפתע פתאום.

44. דוגמא נוספת לחוסר הסבירות בגרסת הנאשם ניתן למצוא בתיאור שמסר בקשר לאירוע השלישי בו, לטענתו, ריססה אותו המתלוננת. לטענת הנאשם הריסוס פגע בעיניו, וכתוצאה ממנו הרגיש "שריפה בעיניים...לא יודע מתי קיבלת גז פלפל, זה שריפה, אתה לא יכול לראות כמעט שום דבר, אתה רואה מעורפל מאוד, בקושי רואה איפה שאתה הולך וזה נורא ואיום". ואולם, על אף טענתו שהריסוס פגע בעיניו, טען הנאשם באותה נשימה שראה את המתלוננת מועדת ונופלת. משהתבקש הנאשם להסביר את גרסתו הלא סבירה, מסר הסברים מגומגמים ובלתי ברורים (פרוט' עמ' 101-102).

45. בעדותו של הנאשם ניתן למצוא לא מעט דוגמאות לתשובות "כבושות" שמסר, כמו למשל באישום 3 כאשר סיפר בפעם הראשונה על כך שהמתלוננת הוציאה תרסיס גז (פרוט' עמ' 96 ש' 12-5). בהמשך סיפר בפעם הראשונה על כך שהמתלוננת נאבקה עם חברו אשר אבו לפיה, לטענתו, ניסה למנוע ממנה מלהתקרב אליו (פרוט' עמ' 96 ש' 22-24). בעניין זה עומדת גרסת הנאשם בסתירה הן לגרסתו של נחום והן לגרסתו של אבו. משנאמר לנאשם שקיימת סתירה בינו לבין אבו, עמד על כך שגרסתו היא הנכונה (פרוט' עמ' 99 ש' 31). למותר לציין שעדותם של השניים, לפיה אשר אבו מנע דווקא מהנאשם מלהתקרב למתלוננת, עולה בקנה אחד דווקא עם גרסת המתלוננת ומלמדת על היותו של הנאשם התוקפן באירוע.

46. למותר לציין שגרסת הנאשם לפיה הוא כלל לא נגע במתלוננת נסתרת על ידי עדים אחרים.

ואולם, סתירה זו איננה הסתירה היחידה בין הנאשם לבין יתר העדים. כך למשל, הנאשם שלל מכל וכל את האפשרות שהמתלוננת מעדה לאחר ונפלה על בריכת הביוב, ועמד על כך שהנפילה אירעה כאשר היא רצה לכיוונו וריססה אותו (פרוט' עמ' 98), זאת, כאמור בניגוד לעדותו של אשר אבו. כפי שראינו מוקדם יותר, גרסת הנאשם סתרה את עדותה של שכנתו אסנת בקשר לאירוע הראשון, וכאשר עומת עם נתון זה טען שיש לאסנת בעיות זיכרון עקב אירוע מוחי שעברה.

47. כפי שראינו, במהלך עדותו של הנאשם התגלו אף סתירות פנימיות בין גרסתו בבית המשפט לבין גרסתו במשטרה, ומשהתבקש להסביר סתירות אלו, טען שהחוקרת כתבה דברים שלא אמר (פרוט' עמ' 102). נוסף על כך טען שהחוקרת צעקה עליו ו"ניסתה להראות כל מיני פנים אחרות" (פרוט' עמ' 96 ש' 10). למותר לציין שמטעם ההגנה לא הופנתה לחוקרת ולו שאלה אחת בקשר לטענתו זו של הנאשם.

עדי ההגנה

48. באופן כללי ניתן לומר שהרושם שהתקבל מעדויותיהם של עדי ההגנה היה שהם שמו להם למטרה לסייע לנאשם בכל מחיר.

כפי שפורט בהרחבה לעיל, הסתירות בגרסאות העדים, בין לבין עצמן ובין לבין הנאשם, היו סתירות מהותיות, היורדות לשורש העניין ולליבת האישומים, ולא מצאתי שהם נובעים מאי דיוקים שמקורם בחולשת הזיכרון האנושי, כפי שנטען על ידי ההגנה.

מפסיפס הראיות שהוצג עולה תמונה ברורה בה חברו השכנים יחדיו להעיד נגד המתלוננת, שהייתה נטע זר בשכונה ותיקה בה כולם מכירים את כולם. אין חולק על כך שהשכנים, ובהם הנאשם, לא אהבו את המתלוננת, זאת בלשון המעטה. בעדויותיהם סיפקו חלק מעדי ההגנה לא מעט דוגמאות לנזקים ומטרדים כאלו ואחרים שהמתלוננת גרמה להם בתקופה הקצרה בה התגוררה בשכירות בבניין. יש לציין שעל חלק מהמטרדים לא חלקה המתלוננת. עם זאת, התנהגות המתלוננת, שהינה התנהגות מרגיזה ומקוממת, אינה הופכת אותה לשקרנית ובוודאי שאינה מצדיקה לנזקט נגדה באלימות.

הרושם שהתקבל מעדויות רוב רובם של עדי ההגנה היה של תיאום גרסאות בינם לבין הנאשם, שהוביל למנעד רחב של תיאורים שהיו לא מדויקים במקרה הטוב ושקריים במקרי הקיצון, והכול מתוך רצון להשיג מטרה כפולה של פגיעה במתלוננת מצד אחד וסיוע לנאשם מהצד השני.

טענות הגנה נוספות

49. אין חולק על כך שהנאשם הוא שפנה ראשון למשטרה והגיש תלונה נגד המתלוננת לאחר האירוע השלישי, ואין חולק על כך שהנאשם ניסה להיבנות מ"הישגו" זה ולמצב עצמו כקורבן ולא כתוקפן. ואולם, לאור מכלול הנסיבות, מצאתי שאין לתת לנתון זה כל משמעות, ראייתית או אחרת, שכן, כזכור, במועד בו אף הנאשם להגיש את התלונה (הודעתו נגבתה החל מהשעה 20:30 של יום האירוע 1.3.2016), קיבלה המתלוננת טיפול רפואי בבית החולים נוכח החבלות שנגרמו לה כתוצאה ממעשיו. ברי שבמצב דברים זה לא הייתה המתלוננת מסוגלת לגשת לתחנת המשטרה, ומכאן שיש טעם של ממש בטענתה כי הנאשם נהג בצורה מניפולטיבית כאשר רץ לתחנת המשטרה על מנת להקדים את תלונתו לתלונתה שלה (עמ' 62).

ב"כ הנאשם הצביע על כך שגם לאחר שחרורה מבית החולים, לקח למתלוננת כ-20 שעות להגיע לתחנת המשטרה, ואף זאת רק לאחר שזומנה כחשודה בעקבות תלונתו של הנאשם. בעניין זה חשוב להדגיש שאין אנו עוסקים בתחרות מירוץ מכל סוג שהוא בין הנאשם לבין המתלוננת שכותרתה "מי יגיע ראשון לתחנת המשטרה", ואין בשאלה זו כדי להצביע על אמיתות גרסתו של מי מהם.

את הסיבה לאי-הגשת תלונה נגד הנאשם הסבירה המתלוננת בעיקר בכך שחששה מפני הנאשם שעלול להתנקם בה (פרוט' עמ' 71 ש' 26). חיזוק לטענת המתלוננת על כך שחששה ניתן למצוא בעצם החלטתה לעזוב את דירתה לאחר האיום השני, ובהחלטתה לעזוב לצמיתות את דירתה ואת שכונה לאחר האירוע השלישי, שכלל, כאמור, גם מעשי אלימות. נוסף על כך הצטיידה המתלוננת בגז הפלפל.

במהלך עדותה התוודתה המתלוננת ואמרה שבמחשבה לאחר הייתה פועלת באופן שונה ופונה למשטרה בזמן אמת (פרוט' עמ' 72 ש' 3-4).

50. בהקשר זה יש לציין שבין הצדדים התגלעה מחלוקת בשאלה מי הזמין משטרה למקום האירוע לאחר האירוע השני. המתלוננת עמדה על כך שהיא זו שהזמינה את המשטרה, זאת למרות שאין בתיק החקירה כל מסמך התומך בגרסתה, כאשר מנגד עלה מדוח הפעולה שהמודיעה הייתה השכנה אסנת. עם זאת, המתלוננת לא שללה בסופו של דבר את האפשרות ששכנים הזמינו את המשטרה בעקבות הצעקות במקום (פרוט' עמ' 66).

51. עוד טענה ההגנה לקיומם של מחדלי חקירה, במובן זה שנעשה ניסיון חלקי בלבד לאתר מצלמות אבטחה באזור. לדברי השוטר בלאי, שהגיע למקום מיד לאחר האירוע, נעשה מצדו ניסיון לאתר מצלמות אבטחה במקום (ראו נ/3 וכן דבריו בפרוט' עמ' 82 ש' 16-17), ודי בכך כדי לדחות כל טענה בעניין זה, גם אם יתכן שניתן היה לעשות מאמץ חקירתי נוסף לאיתור מצלמות.

52. לטענת ההגנה לא נשאל הנאשם בחקירתו הנגדית לגבי כל העובדות שבמחלוקת המוזכרות בכתב האישום, כאשר עיקר הטענות מופנות לגבי אישום מספר 3. ואכן, עיון בחקירתו הנגדית של הנאשם מעלה שהנאשם לא נשאל שאלות ישירות בקשר לאבן אותה התכוון לזרוק על המתלוננת, או בקשר לשלב שלאחר נפילתה של המתלוננת, בו המשיך להכותה, כאשר החקירה התמקדה בעיקר בדרך נפילתה של המתלוננת ובניסיון לסדוק את אמינותו של הנאשם. ואולם, בניגוד לדוגמאות שפורטו בסיכומי ההגנה, לא מצאתי שהפגם הנטען פגע בהגנת הנאשם או פגע ביכולתו של בית המשפט לקבוע ממצאי עובדה ומהימנות בקשר אליו. תחילה יש לציין שהנאשם נשאל על אודות פרטים אלו בחקירתו השנייה במשטרה ושלל אותם מכל וכל (ת/ש' 22-30). עוד יש לציין שלאורך כל עדותו בבית המשפט, הן בחקירתו הראשית והן בחקירתו הנגדית, שלל הנאשם את האפשרות שאיים על המתלוננת או שנקט נגדה באלימות מכל סוג שהוא. אין משמעות הדבר שלא היה על המאשימה לאמת את הנאשם עם פרטי הפרטים בחקירתו הנגדית, ואולם, במקרה זה, הכחשתו הגורפת של הנאשם על כך שנקט באלימות כלשהי כלפי המתלוננת, מובילה למסקנה שתשובותיו הצפויות גם בנוגע לאירועים הפרטניים, היו שלילה מוחלטת שלהם. נוסף על כך ניתן לראות שהנאשם אומת בחקירתו הנגדית עם תוצאות מעשיו, ושלל את האפשרות שהן נגרמו כתוצאה ממעשיו האלימים: "חד משמעית לא נגעתי, דבר שהוא מפחיד ומגעיל ביותר" (פרוט' עמ' 103 כולו, ובפרט ש' 11).

53. כטענה חלופית נטען שגם אם יוכח שהנאשם אמר את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום, הרי שאין מדובר באיום כמשמעותו בחוק, אלא לכל היותר ב"אזהרה" בלבד. אין בידי לקבל טענה זו, שכן גם בלהט הוויכוח הלא נעים בין השנים, במהלכו גידפו האחד את השנייה, בלטו דברי האיום של הנאשם כמו "אני אהרוג אותך", "אני אציין אותך", "אני אאנס אותך", שכוונתם הייתה אחת - להלך אימים על המתלוננת, להפחידה או להקניטה, כפי שאכן אירע בפועל, ומשכך אין הם מהווים משום "אזהרה" בלבד.

54. לחילופי חילופין ביקשה ההגנה לקבוע שגם אם נאמר דבר האיום, הרי שהאמירות חוסות תחת הגנת "זוטי דברים".

סעיף 34ז לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך"

במרוצת השנים פורשה תחולת הסייג בפסיקה בצורה מצומצמת, תוך שנקבעו אמות מידה לבחינתו. כך, למשל, קבע השופט א. א. לוי בע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ ואח', פסקה 34 (14.7.2005) (להלן: עניין אריאל):

"... הסייג בדבר זוטי דברים יופעל במשורה ובמקרים חריגים, והכוונה היא לאותם מקרים בהם מידת האנטי-חברתיות הנובעת מן המעשה כה זניחה, עד שהיא כמעט ואינה נראית" (ההדגשות אינן במקור - ע.מ.)

"הנה כי כן, אף על פי שהסייג בדבר 'זוטי דברים' אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, הרי שהמגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחילו בזירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיב את מבצעו בהרשעה בפלילים. לשיטתי, מגמה זו ראויה היא. אל לנו לשכוח כי הכלל בדבר זוטי דברים הוא אך סייג לאחריות הפלילית, ומשכך, אין הוא בבחינת הכלל, אלא החריג... יתרה מזאת, מידת הזהירות בהחלתו של הסייג נדרשת גם מן הטעם שמא ירוקנו מתוכן עבירות הנתפסות כ'קלות' מאחרות. עם זאת נקיטת זהירות בהחלתו של הסייג אינה מונעת, לגישתי, פרשנות שתבחן בין מכלול השיקולים גם את נסיבותיו האישיות של המבצע. שכן, יש שהשפעתן של נסיבות אלו תשנה את התמונה מן הקצה אל הקצה, והרשעתו לאורן לא תשרת כל מטרה ראויה." (ההדגשות אינן במקור - ע.מ.)

במקרה שלפנינו, מצאתי שאופן מסירת הביטוי, האופן בו הביטוי נקלט באזניה של המתלוננת, והמסר הקשה והבוטה שהיה גלום בו - פגיעה מינית-פיזית, פגעו באופן קשה באינטרסים החברתיים שהעבירה נועדה להגן עליהם - שלווה נפשה ובטחונה של המתלוננת (עניין פלוני לעיל), גם אם חלק מהאיומים נאמרו תוך כדי יכוח מלווה בקללות בין השניים. במצב דברים זה אין אמירות אלו חוסות תחת הגנת זוטי דברים.

גם אם דברי האיום שהושמעו מצד הנאשם היו חלק מרצף קללות נמרצות וחריפות מצדו, שכאמור אף זכו לא אחת לתגובה מצד המתלוננת בדמות קללות שהפנתה אליו, עדין אין לראות בהן משום אמירות קלות ערך. הטעם לכך הוא שנוסח האיום מצביע על כוונה לפגיעה פיזית במתלוננת, כאשר לא פעם לוו דברי האיום במעשים של ממש, בין אם בדרך של הגעה לבניין בו התגוררה המתלוננת באישום הראשון, בין אם בדרך של הליכה לכיוונה של המתלוננת באישום השני ובין אם בדרך של הרמת אבן ובהמשך נקיטה באלימות קשה באירוע השלישי. נוסח האיום מלמד שאין מדובר באמירה של מה בכך או באלימות מילולית ברף נמוך. כפי שעל מעדותם של המתלוננת ושל נתנאל, מטרת הנאשם להפחיד את המתלוננת הושגה מבחינתו, במידה רבה של הצלחה, בכל אחד מהאירועים המתוארים.

ב"כ הנאשם ביקש אף להתחשב בנסיבות ה"עושה" לצורך בחינת תחולתו של הסייג, כפי שנקבע, גם אם בהערת אגב, בעניין אריאל. ואולם, יישום הכלל על המקרה שלפנינו לא מסייע לנאשם נוכח החזרתיות במעשיו, כוונותיו להטיל אימה על המתלוננת, ולבסוף, הוצאת האיום מן הכוח אל הפועל לאחר שנקט באלימות כלפי המתלוננת.

נוכח כל האמור, דינה של טענת "זוטי דברים" להידחות.

סוף דבר

55. כפי שפורט בהרחבה לעיל, מצאתי לתת אמון בגרסת המתלוננת, שעל אף קשיים שהתגלו בה, הייתה עדיפה

בהרבה על גרסת הנאשם, שכאמור הכחיש שנקט באלימות כלשהי כלפי המתלוננת, שנגע בה, או שאיים עליה. גרסת המתלוננת נתמכה בעדותו של נתנאל, בתמונות ובמסמכים רפואיים, כמו גם בחלקים מעדויותיהם של עדי ההגנה אבו ונחום. מנגד, לא מצאתי לתת אמון בגרסת הנאשם, שמיקד את קו הגנתו בהכפשת המתלוננת באופן כללי ובניסיון להציג עצמו כאדם רגוע ומחושב. בכל הנוגע לאירועים עצמם, נמצאו בקיאים רבים בגרסתו. עוד מצאתי ששילוב עדויותיהם של עדי ההגנה, הותיר תמונה ראייתית בעייתית בדמות ערב רב של גרסאות, הסותרות בנקודות מהותיות האחת את השנייה, כמו גם את גרסת הנאשם עצמו. כשם שלא מצאתי להתייחס ל"רעשי הרקע" שנבעו מהתנהגותו של הנאשם באולם בית המשפט, לרמזים בדבר עברו הפלילי ולאמירות שונות שהפנה למתלוננת במהלך הדיון, כך גם מצאתי לנקות את רעשי הרקע אותם ניסה הנאשם לייצר בכל הנוגע להתנהגותה של המתלוננת כלפי שכניה במהלך התקופה בה התגוררה בשכונה, ולכינויים בהם השתמשה המתלוננת כדי לתאר את הנאשם ואת מעשיו, שכן, כידוע, כל אלו אינם קשורים לאירועים נושא כתב האישום.

תוצאה

56. נוכח כל האמור, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירת איומים אחת ועבירה של ניסיון תקיפה סתם בקשר לאירועים 1 ו-2, ובעבירות של ניסיון תקיפה סתם, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים בקשר לאירוע 3.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ט, 23 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים